

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

I. Et hoc vestrum decebat imperium, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

ANNO
CHRISTI
451.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΝ Ω ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
ΕΝΙΑ, ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΤΑ ΜΕΤ' ΑΥΤΗΝ.

TERTIA PARS,

IN QVA CONTINENTVR NONNVLLA
ad Concilium spectantia, & alia quæ post
Concilium acta sunt.

Προσφωνητικός παρά τῆς ἁγίας σω-
όδου παρὸς τὸν βίλαβέσιτον καὶ
Φιλόχειν βασιλέα Μαρκιαν-
όν.

*Allocutio sancti & uniuersa-
lis Calchedonensis Concilii,
ad Marcianum piissimum
& amatorem Christi impe-
ratorem.*

Ὅτι οὐ καμνομένη τε καὶ κτ' τῆς ἐν
Νικαίᾳ πίστεως, νυνὶ ὁ ἀγιώτα-
τος δρχιεπίσκοπος Δεὸν ἐποίη-
σατο πτω Ἰησοῦ πτω παρὸς
τὸν ἐν ἁγίοις Ἰησοῦ τῆς βασι-
λίδος Κωνσταντινουπόλεως Φλα-
υιανόν, ἄλλα τοῖς ἁγίοις πατέρα-
σιν ἀκολουθῶν, τοῖς καὶ μτ' πτω
μεγάλῳ συνόδῳ πτω ἐν Νι-
καίᾳ τὰς κατὰ κερὸν ἀναφύει-
σας αἱρέσεις ὁμοιοτρόπως ἐλέγ-
ξασιν.

*Quod non innouans aliquid
aduersus Nicænam fidem
nunc sanctissimus archiepi-
scopus Leo scripsit epistolam
ad sanctæ memoriæ Fla-
uianum Constantinopolita-
næ regiæ urbis episcopum,
sed sanctos patres secutus
sit, qui & post magnam
Synodum Nicænam hære-
ses quæ per unumquodque
tempus exorta sunt, simili-
ter refutauerunt.*

1.
ἩΝ ἄρα ἐν τῷ τῆς ἡμετέρας βα-
σιλείας ἐπαξίῳ, τῆς τῆς ἰσση-
κῶν ἐν τῇ τῷ θεῷ παροσηκῶν
ἐπιμελείας κατέρχεσθαι, καὶ παρ-
τον εἰς δὲ βίβασι καὶ τῆς διαβόλου συ-
κροπίσσι στρατόπεδον. ὅθεν ἀτρωτον ἡ-
μῖν ἐκ πλανῆς ὁ θεὸς ἐπένοησε παρ-
μαχον, καὶ τῆς Ρωμαίων παρὸς νί-
κῳ βίβασι ἐπέσε παρὸς δρον, τοῖς τῆς ἄλλ-

1.
E T hoc vestrum decebat im-
perium, vt suæ circa subie-
ctos sibi prouidentia ex his quæ
ad Deum pertinent, initium su-
meret, & primo contra diabo-
lum pro pietate militia conue-
niret. Vnde nobis impenetra-
bilem in omni errore propu-
gnatorem Deus prouidit, &
Romanæ ecclesiæ papam ad vi-
ctoriam præparauit, doctrinis

*castra col-
ligeret
* vobis
Deus nul-
lius erro-
ris vulneri
patentem,
[scu, inuul-
nerabilem
errore] pro-
uinit pro-
pugnato-
rē, & Rom.

Aa iij

ANNO CHRISTI 451

*vndique

eum * per omnia veritatis accingens, vt quemadmodum feruens affectu Petrus, & hic affectu feruentiore decertans, omnem ad Deum sensum intelligentiamque perducatur. Sed ne quis fidei eius concordiam vitans, & propriae seductionis conuictionem celare contendens, quasi peregrinam quamdam & * ignoratam regulis, epistola eius seriem accuset, asserens quod non liceat * cuiquam exponere fidem prater patres qui apud Nicæam concorditer conuenerunt: vnam * quidem esse velut principali loco trecentorum decem & octo patrum doctrinae confessionem, lex nobis ecclesiae praecipit, quam velut * commune sanctorum decretum, ad eorum qui vocantur in adoptionem filiorum, tradimus firmitatem. Aduersus autem eos qui veritati resistunt, * varia nobis certaminū causae tributa sunt, a piis viris congruenter adhibita contra ea quae ab his fallaciter inferuntur. Et credentibus quidem sufficit ad vtilitatem fidei indiscussa perspectio, ad * confessionem pii dogmatis deuotos pertrahens animos. His autem qui doctrinam rectam peruertere moliuntur, ad singula quae male pariunt, oportet occurrere, & eorum * obiectis congrua quaeque prouidere. Nam si omnes contenti essent fidei constituto, & pietatis semitam nulla inuouatione turbarent, deceret ecclesiae filios nihil * amplius excogitare, quam symbolo constat esse declaratum. Sed quia multi a recta linea per anfractus erroris exorbitant, nouum quoddam sibimet iter mendacii con-

θείας αὐτὸν πανταχόθεν θελοφύλαξας διδάμασιν· ἵνα, ὡς ὁ θεὸς τῷ πῶδῳ Πέτρῳ μαχόμενος, ἀπαντῶσθε θεὸν ἐφελκυσσάτω νόημα. ἀλλὰ μή τις τῆς πίστεως αὐτῶν πλὴν ὁμολογίας παραπούμενος, καὶ τῆς οἰκείας ἀπάτης ἐλέγχῃ. Ὁππῶς ἀπαλύθειν πειρομένης, ὡς ἐν τῷ ἑνα, καὶ τοῖς κανόσιν οὐ νομομομένῳ τῆς ὁππῶς διαβάλλῃ πλὴν σωτήριον, ὡς ἐκ τῶν εἰρημῶν λέγων, ἐκείνην ἑνα πίστεως παρά πλὴν ἐν Νικαίᾳ τῆς πατρῶν ἡμέρας. μίαν μὲν τῆς ὡς κεφαλῆς πλὴν τῆς τριακοσίων δεκά καὶ ὀκτώ διδασκαλίαν ὁ τῆς ἐκκλησίας εἶναι ἁπλοῦς λέγεται νόμος· ἡ, ὡς κοινὸν εἶς ἀρίστην σωτηρίαν, τοῖς μνηστέροις πρὸς πλὴν τῆς ἡρώσεως ἁπλοῦς ἀσφάλειαν. πρὸς δὲ τῶν ἀνθρώπων ποιητικῶν τῆς ἀρίστην ἡμῶν ἀφορμῆς παρεδέδονται, τοῖς ἑαυτῶν ἡρώσεως ἐπαγομένους παρά τῆς ἁπλοῦς * πρὸς αὐτοὺς οἰκείας δόξης πρὸς ἀφέλειαν ἢ τῆς πίστεως ἀπελευθέρῃ κατανόησις, εἰς συγκρατῆσιν τῆς τῆς ἁπλοῦς δογματικῶν τῶν ἁπλοῦς πρὸς σαφῶς· τοῖς δὲ πλὴν ἁπλοῦς διασφῆξιν πειρομένης διδασκαλίαν, δεῖ πρὸς ἑκάστην ἂν αὐτοῖς ἡρώσεως, πρὸς αὐτῶν καὶ αὐτῶν ἡρώσεως ἀντιπῆξιν πᾶσι πρὸς ἀφορμῆς. εἰ μὲν οὐκ ἀπαντες τῷ τῆς πίστεως ἡρώσεως σωτήριον, καὶ τῆς ἁπλοῦς ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν πλὴν τῆς, εἰ μὲν τῆς ἐκκλησίας μὴδὲν τῶν συμβόλων πρὸς ἀφορμῆς εἰς ἀφορμῆς. Ὁππῶς δὲ πολλοὶ τῆς ἁπλοῦς πρὸς τὰς τῆς πλάτης ὁδοῦ ἐκτρέπονται, καὶ τῶν ἁπλοῦς πορείαν ἑαυτοῖς ὁππῶς τῶν ἁπλοῦς

* a regulis alienam,

* fieri expositionem fidei, prater illam quae a patribus apud Nicæam facta est: * quippe esse

* commune a sanctis editam testamentum traditionis, ut eos de adoptione filiorum fecerunt faciamus. * varia n. c. subsidia tributa

* contentiendum dogmatis pietatis

* machinis apta opponere praefidia.

* ultra symbolum ad fidem faciendam excogitare.

* con-

ANNO CHRISTI 451. P. 10 L.

essentia confessione optime defudantes, & ostendentes quod vnam duarum personarum nobis essentiam fides ediderit, nequaquam Filii subsistentiam denegauerit. Iterum ait symbolum: Credo & in Spiritum sanctum: sufficientem intelligentiam, quod Spiritus sanctus Deus sit, piis mentibus tradens. Si enim similiter vt in Patrem & Filium, ita etiam & in Spiritum sanctum credere iussit; manifestum est quippe quod vt in Deum spem nos habere precipit, vnam naturam insinuans in Trinitate credentibus. Sed quia tunc fides simplicem de Spiritu sancto doctrinam protulit, nullo adhuc certamen afferente de eo: illi qui de Arii stirpe progeniti sunt, apud semetipsos hanc pestilentiam retinentes, veris refutationibus conuicti de Filio, in Spiritum sanctum suam blasphemiam transulerunt, arbitantes calumniam suam non posse * detegi, cum temerarie eum inter creaturæ vilia deputarent. Vnde qui defensionem veritati postea detulerunt, piis renifi argumentationibus, eorum penitus expulere contagia, Dominum illum & Deum ex Patre procedentem, secundum fidei * documenta declarantes. Sic igitur audaces aduersus diuinitatem, qui colore pietatis aduersus fidem simulato, regulam fidei subruebant, ab assertoribus Trinitatis capti atque protritii sunt. Sed quia etiam illa quæ bene de dominicæ incarnationis dispensatione probantur esse fide disposita, aliis hæretici malignis inuentionibus subuertere sunt moliti, iterum gratia & contra eorum ferale impetus nobis propugnatores veritatis ostendit, confidentius asserentes,

πρωτοῦ, καὶ ἀκνωστῆς, καὶ μίας ἰπὶ δύο προσώπων ἡμῖν οὐσίαν ἠπίσι ἐξέτετο, ἐκ αὐτῶν τῆς ὑποπῆς ὑπαρξῆν παρεχόμενατο. πάλιν ἐφίκαὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἔκοδοσαν τοῖς βίσεβεισι τῆς τῆς πνεύματος θεολογίας ἀπαδοδοσα τῶν ἐννοιαν. ἡ γὰρ ὁμοίως τῶ πατρὶ καὶ υἱῶ, τῶ πνεύματι τῶ ἀγίῳ πιστεύειν διαγορησασα, δηλονότι ὡς εἰς θεὸν ἔχον τὰς ἐλπίδας ἐπέταξε, μίαν ἐν τεσσάρῃ φύσιν τοῖς παραδεχόμενοις γνωρίζουσα. ἀλλ' ἐπέδησεν ἀπῆλῶ ἡ πίστις τιμικαῦτα τῆς πνεύματος τῶν διδοσασίαν ἐξέτετο, οὐδενὸς οὐπὼ πῶν αὐτῆς προσερίζοντος, ὅτις Ἀρείου σπορας ἐν ἑαυτοῖς τῶν λυμῶν φυλαξάντες, τοῖς πῶν τῆς ὑποπῆς σενωδῶτες ἐλέγχους, ἰπὶ τὸ πνεῦμα τῶν βλασφημῶν μετῶνέψαν, ἀναπόδεκτον αὐτοῖς εἶναι τῶν συγκοφαντίαν οἰόμενοι, καὶ τῶν τῆς κλίσηματῶν βίσεβειαν ἀπῶν ἑλμυρῶς ἐπεφῆμισαν. ὅθεν ὁ μὲν πῶντα τῆς δληθείας ὑπῆρασίζοντες, τῶν αὐτῶν λυμῶν τῶν ἀπημνησανῶς ἀπεσείσαντο, κῶρον αὐτῶ, καὶ θεὸν, καὶ πατῆρος ἔχον τῶν ἐκπόρθωσιν, καὶ τῶν τῆς πίστεως διανοίαν ἄποφάνοντες. οὐπὼ μὲν οὐὶ καὶ τῆς θεότητῶν ἑλμυτῶν, βίσεβειας προσωπέω κατὰ τῆς πίστεως τῶν πῶν ὀρύπλοντες, τοῖς τῆς τεσσάρῃ σμνηγόροις ἐδλωσαν. ἰπὶ δὲ καὶ τὰ καλῶς τῆς πίστεως τῆς οἰκονομίας τεθέντα, τῶν ἀπῶν ἐπρροσκωλειας ἀνατρέπῶν προσέτετο, πάλιν ἡ χάρις καὶ πῶν τῶν τῶν ἐφοδῶν ἡμῖν ἀνέδξε σρατηγῶς, ἀκνωστῆς, ὡς

conuincij, & audacter creaturæ humilitatē ipsi tribuerunt.

* sensum

ANNO
CHRISTI
451.

ὡς ἐντελῆ τε καὶ θεῖα, καὶ τῆς τῆς θεοῦ
λόγου φιλανθρωπίας ἐπάξια τὰ πε-
ρὲ τῆς ἐνανθρωπήσεως τῆς συμβό-
λου τυχεῖν νοήματα. ἔφη γὰρ καὶ
ελθόντα, καὶ σαρκωθέντα, καὶ ἐν-
ανθρωπήσαντα. τῶ μὲν καταλθόντα,
τῶ ἐκούσιον τῆς ἁγίας ἑσσομένης
φύσεως συγκατάβασις. τῶ δὲ σαρκω-
θέντα, τῶ ἀληθῆ τῆς ἡμετέρας σαρ-
κὸς ἀνάληψιν ἑσσομένην, καὶ τῶ
ἐκ παρθένου καθ' ἑνωσιν ἁγνότητος
τῶ ἀπόδειξιν ἐνδύκνυδρα. τῶ δὲ
ἐνανθρωπήσαντα, τῶ ἁγίας λογί-
κῆς καὶ σώματι ἐν αὐτῇ τῆς ἡ-
μετέρας φύσεως συμπληροῦσιν παρε-
χόμενα. διὰ τὴν οὐδὲ ὅπως πολυα-
θῆ τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ πονηρὸς
τῶ ἀπώλειαν ἐπένοησε, τῆς εἰς ἡμᾶς,
ὡς ἐχθρὸς, τῆς θεοῦ παρουσίας τὸ κα-
τάλασσε ἀφάρπαξεν βουλόμην.
καὶ τῶ μὲν ἐπέισε τῶ ἐκ παρθέ-
νου κατὰ τὸ ληφθῆναι ἀπαρτίστου ἁγνῶ-
ντων, ὡς ἐν ἡμῶν δίδειν, καὶ φειδῶ
τῆς τῆς σωτηρίας ἀξίας, τῶ θεοτόκος,
τῆς ἁγίας ἑσσομένης φωνῆ. τῶ
δὲ κατ' αὐτῆς ἀνέδλω τῆς τῆς μονο-
θυοῦς θεοπότης ὅπως ἀσέβειαν,
πρεπιτῶ καὶ πεπιτῶ αὐτῶ ἑσσο-
μένης ἀνακρυψάτω τοῖς ῥήμασι, με-
ρὲ τῶς κακῶν ἑσσομένης ἀξίας
διανεμῶν τῶ βλασφημῶ. ὡς τῶ
μὲ τῆς ληφθῆναι μορφῆς ἀνελεῖν
τὰ γωρεῖσματα, τῶ δὲ μέρι σαρ-
κὸς μόνος ὁμοιωθῆσαι ἑνωσιν καὶ τῶ
μὲ τῆς ἁγίας τῶ ἱατρῆαν δεινῶ-
σαδαι, τῶ δὲ ταῦτῶ δὲ παρ-
εῖναι λέγειν τῶ σώματι καὶ τῶ μὲ
τῶ τῆς ἐνώσεως διασπῆσαι μυστήριον,

quod* integra & diuina de in-
carnatione Dei Verbi, digna-
que tantæ clementiæ symboli
intelligentia comprobetur. Ait
enim: Descendit, & incarnatus
est, & inhumanatus est. *Quod
descendit quidem, hæc dicta
sunt, spontaneæ potestatis con-
descensionem describentia. di-
cens vero, incarnatus est, ve-
ram assumptionem nostræ car-
nis, & ex virgine per vnitatem
natiuitatis ostendit. Quod ve-
ro inhumanatus est, in ipso no-
stræ naturæ plenitudinem ex a-
nima rationali & corpore ma-
nifestant. Sed nescio quomodo
contra fidem *hanc malignus
multifidam perniciem excogi-
tauit hominibus, tamquam ini-
micus * arcem diuinæ prou-
identiae circa nos violare con-
tendens: & his quidem iuxta id
quod assumptum est, natiui-
tatem perfluat ex virgine de-
negare, velut in honorem at-
que reuerentiam nostri Salua-
toris & Domini gloriæ, voca-
bulum Dei genitricis ab eius
generatione subripiens: illos
autem aduersus ipsam eiusdem
vnigeniti diuinitatem impie at-
que impudenter armauit, con-
uertibilem eam atque passibi-
lem profanis instigans prædi-
care sermonibus: distributor
plane malarum rerum dignis
ministeratoribus, quæ sunt bla-
sphemia sacrilegaq; dispersiens;
ita vt per illos quidem assump-
tæ formæ adimerentur indicia,
per istos autem tantummodo
carnis vnitio diceretur: & illi
quidem negarent animæ medi-
cinam, hi vero inesse quidem a-

*integre & diuine & dignæ Dei Verbi clementia sunt illæ symboli de incarnatione fententia. *Cum in eo quod descendit, spontaneam potestatis cōdescensionem describunt: in eo quod incarnatus est, veram nostræ carnis assumptionem ostendant, & illā per vnionē ex virgine natiuitatē probent. In eo vero quod homo factus est, in ipso *hinc *quod summum fuit diuinæ circa nos prouidentiae abipere cōtendens: * & hi quidē vnionis mysterium diuiderent.

nimam corpori, sed eam præter intelligentiam esse faterentur. * Per hos etiam hostis antiquus vnitionis nifus est sacramenta diuidere,
Concil. Tom. 9. B b

& simplice esse, vt in propheta quopiam, partē aspectabilem dicent; illi vero naturarum differentiam referent, nullamque in Salvatore nostro diuinitatis humanitatisque proprietate relinquerent; & vt in vniuersum dicamus, omnia dispensationis gesta miscerent.

& purum, tamquam de propheta aliquo, id quod apparuit pro nobis, asserere : per illos autem differentiam negare naturarum, & nihil redemptoris nostri diuinitatis humanitatisque relinquere proprium; simulque fermenti instar, dispensationis negotia vniuersa miscere. Verum non latuit indormitabilem oculum naturæ nostræ communis inimicus; sed tamquam luminaria confestim patres nostros his quos tenebrarum peruaferat error, ostendit, qui cunctis referant intelligentiam fidei, & incarnationis beneficia diligenter prædicarent; quomodo dispensationis sacramentum sit ab initio ex vtero

καὶ ψιλόν, ὡς ἐπὶ πωροφῆτου λυός, εἰπεῖν τὸ φανόμενον. ὅτι δὲ τὸ ἴδιον φύσιν παραιτεῖσθαι διάφορον, καὶ μηδὲν τῆς τῆς σωτῆρος θεότητος καὶ ἀνθρώπινης καταλιπεῖν ἰδιώμα, φύρειν δὲ ἀπαξάπλως ἅπαντα τῆς οἰκονομίας τὰ περὶ μαρτύρια. ὅλλ' ἐκ ἑλάττω ἀκοιμητοῦ ὁ τῆς φύσεως ἕχθρος ὁ φθαρτὸν. ὅλλ' ὡς φωστῆρας ἀθις τοῖς ἐν πλάτῃ τοῦ πατρὸς ἀνέδξτε, τῆς πύσεως ἅπασιν ἀναπύουτας τὴν διάνοιαν, καὶ τῆς ἐνανθρώπισης ἀκελεύως τὴν βίεργισίαν κηρύσσοντας. πῶς αἰῶθεν ἐκ μητρὸς τῆς οἰκονομίας κατήρηται τὸ μυστήριον, πῶς καὶ θεοτόκου, διὰ τὸ τὴν ἁγίαν θεῖαν αὐτῆ καὶ μετὰ τὴν κύουσαν χειροτομῶν, καὶ θεοπεπῶς τὴν μητρὴν σφραγίσσαντα, καὶ κατὰ ἀλήθειαν μήτηρ, διὰ τὴν ὅς αὐτῆς, ἡ ἐδάνασε, σαῖρα τῆς διαπότου ἴδιον ὅλων ἢ παρθεῖν ἀνομάσται. πῶς αἰεταίλεν ἐκ τῆς ἱερατῆς ῥίζης ὁ κύριος. πῶς ἀπέρμαται Ἀβραάμ ὁ κύριος ἐπελάβετο. πῶς τῆς ἡμετέρας ἐκ αὐτῶ φύσεως τὴν ἄρχην ἐπέδειξατο. πῶς θεὸς τέλει καὶ ἀνθρώπος ὁ μονογενὴς ἀναπέφασαι. πῶς ἐκ αὐτῶ φύσιν μεμδρῦρηται τὸ διάφορον. πῶς τῆς πωροφῆτου τὸ μοναδικὸν ἀποδέδχεται. πῶς Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς, καὶ εἰς τοῦ αἰῶνας. πῶς πωροφῆτου καὶ ἀδελφῶν, πῶς οὐρανίος καὶ ἐπιγῆτος, πῶς ὁρατὸς καὶ ἀόρατος, πῶς ὁμοούσιος τῷ πατρὶ καὶ τὴν θεότητα, καὶ ὁμοούσιος αὐτῶ τῆ μητρὶ καὶ τὴν ἀνθρώπινη. πῶς

* perfectū, * dispositum, quomodo & Dei genitrix sit virgo vocitata, propter eum qui virginitatem eius dignatus est etiam * sacrare post partum, vterumque (vt decebat Deum) integritate signare: quomodo secundum veritatem mater dicta sit propter carnem quam ex se omnium Domino * ministravit: quomodo de Iessæ radice ortus sit, quomodo semen Abrahæ mundi conditor apprehenderit, quomodo in seipso nostræ * probauerit naturæ primitias, quomodo perfectus Deus & perfectus homo vnigenitus apparuerit, quomodo in eo sub testimonio claruerit differentia naturarum; quomodo personæ singularitas demonstrata sit, quomodo Iesus Christus heri & hodie, ipse & in sæcula: quomodo recens & sempiternus, quomodo cælestis atque terrenus, quomodo visibilis & invisibilis, quomodo consubstantialis Patri secundum diuinitatem, & consubstantialis idem ipse matri secundum humanitatem: quomodo

* mutauit: Esai. 11. Hebr. 1. * naturæ ostenderit initia, Hebr. 15.

ANNO CHRISTI 451.

ὁ αὐτὸς ἀπαθὴς, ὡς θεός, καὶ παθη-
τὸς, ὡς ἀνθρώπου, ἁποδέδεικται.
τούτοις ὁ πατήρ ὁ ποιητὴν κατη-
γωνίσαντο τοῖς ῥήμασι· πῶς τὴν ἐπι-
τῶν συμβόλων κατὰ τῆς συκοφαντικῆς
ἐχειρωμένων τῶν σωτηριῶν πε-
ποιήται, ἐκ ἄλλο τῆς πίστεως ἡμῶν
πρὸς ὁμολογίαν ἐπίστατοντες σωτη-
μα, ἀλλὰ τὸ κακῶς παρ' ἐχθρῶν πα-
ραπονομιῶν διασώζοντες, καὶ τοῖς
κατὰ καιρὸν ἐφαρπαζέειν ἐπιχρησ-
σι παραπονομιῶν. οὕτως ὁ μέγας
Βασίλειος, ὁ τῆς χρείας ὑπο-
ρέτης, τῶν τῆς ὑποστάσεων, ὡς ἐν
ἐπιστολῇ, σαφῶς ἐκείνην διδασκαλίαν
τῶν τῆς ἀγίου πνεύματος ἀκερῆ
διδασκαλίαν παρέδωκε, ταῖς ὑπο-
γραφαῖς τῆς συμπομιθῶν ἀπατη-
σας τῶν συγκαταθέσιν. οὕτως Δα-
μασῶς, τὸ τῆς Ρώμης πρὸς δικαιο-
σύνην καλλώπισμα, τοῖς πρὸς Παυ-
λῖνον τῶν οικονομίῶν διήρθεσε ῥαμί-
μασι, πείσας τοῖς καλῶς κειμένοις
ἐν τῆς ἀπὸ κοινωνίας μετέχον βου-
λομένοις ἐπισηφισάσαι. οὕτως ὁ
μετὰ ταῦτα πανταχῶς ποικίλως ἐπι-
τοῖς τῆς αἰρετικῶν ἀθεριθέντες καινί-
σμασι, κοινῶν, ὡς σύμφωνοι, τῶν
ὑπὲρ τῆς πίστεως ἡμεῶν ἐξωλε-
σαν, ἀπὸ ἀδελφικῶς ἐαυτοῖς ἐδου-
κίμασαν, ταῦτα ἡραδῶς τοῖς ἀποδο-
διαπορθεύσαντες. καὶ ὁ μὲν ἐκ
Σαρδικῆς καὶ τῆς Ἀρείου λευκανῶν ἀ-
γωνιστῶν, τοῖς ἐν ἀνατολῇ τῶν κρί-
σιν ἐξέπεμπον. ὁ δὲ ἐν ταῦτα τῶν Α-
πολιναρίου λυμῶν φωροῦσαντες, τοῖς
ἐν δύσει τῶν ἡμεῶν ἐνώλεον καὶ
τῆς μὲν Ὀσίου ἐξήρχε τῆς γνώμης, τῆς
δὲ Νεκταρίου αὐτῶν Γρηγορίου τῶν

idem impassibilis vt Deus, & vt
homo passibilis sit, probatur.
His inimicum patres nostri pro-
strauere sermonibus : hanc pro
symbolo defensionem contra
eos qui calumniam tentauerunt
struere, protulerunt, non aliud
nobis ad confessionem profe-
rentes signaculum fidei, sed
quod male ab hostibus corrup-
tum fuerat, instaurantes, atque
obsistentes eis qui per illa tem-
pora subripere nitebantur, [&
custodes singuli eorum quibus
præerant, effecti sunt ad salu-
tem.] Sic magnus ille Basilius
minister gratiæ, subsistentiarum
euidentiā, vt in epistola, mi-
re declarauit, & sancti Spiritus
doctrinam diligentius tradidit,
confacerdorum suorum quibus
elicent etiam subscriptione consen-
sum. Sic quoque Damasus Ro-
manæ vrbs decus ad iustitiam,
litteris ad Paulinum datis, dif-
fensionis sacramenta pate-
fecit, admonens, vt his quæ
bene decreta sunt, si qui com-
munionis suæ participes velint
esse, consentiant. Ita & qui
postmodum vbique aduersus
varias hæreticorum congrega-
ti sunt nouitates, commune de
fide decretum vnanimiter edi-
derunt, ea quæ fraterno con-
sensu probauerant, absentibus
euidētissime intimantes. Et
illi quidem qui apud Sardicam
contra reliquias Arii * conue-
nerunt, orientalibus direxe-
runt sui constituta iudicii. Qui
vero in * hac vrbe Apollina-
ris detexerunt pestilentiam, oc-
cidentalibus proprium inno-
tuere decretum : & illis qui-
dem Osius ad proferendam sen-
tentiam * præerat; horum autem

Concil. Tom. 9.

B b ij

*certaue-
runt.

*his parti-
bus

*dux fuit;

principatum. Sic & apud Ephesum, id quod de Dei genitrice iudicatum est, scripto firmatum est. Et de deitate atque humanitate Domini testimonia cum propria subscriptione * protulerunt, manu & lingua naturarum professionem in vna persona pariter approbantes. Si quis autem * censet, hucusque consistere debere eos qui fidem pro facultate defendere cupiunt, maxime quidem hoc præceptum hæreticis promulgare debebit, illos ab impugnatione remouens, non auertens a protectione pastores. Omnis enim lex iniustos a delictis cohibet, * non iudices a potestate disungit. Alias autem doceantur indociles, quia & nunc licet, vt ambiguitate quæstionis exorta, patrum interpretationibus nostram confessionem * coaptemus, satisficientes quod in nullo discordem intelligentiæ eorum detulerimus animum, sed his vtamur testibus ad nostræ fidei firmitatem. Sic Athanasii ad Epictetum amplectimur literas: sic tamquam propriam Gregorii ad Cledonium epistolam vbique proferimus. Et quid oportet plura dicere? Si enim per epistolas ecclesiæ dogmata declarari pro vnaquaque quæstione, dignum * culpa iudicant, ipsum in primis beatissimum Cyrillum quilibet potuerit denotare, qui literis suis, quod sentiebat, orientalibus expressit. Nec nõ & magnum Proclum huic vituperationi subiiciet, qui eisdem orientalibus volumen ad Armenios * pro fidei congruentia destinauit. His autem confociabitur ad culpam & sapientissimus Ioannes Antio-

ήγεμονίαν ήεγο. ούτως εν Εφέσω ηδ
 ωελ της θεοτόκου κελδν ενυροδοτο
 πως γραμμασι· και τας ωελ της θεο-
 πητω και ανθεοποπιτος ης κυελου
 ηησισι μη υπογραφης εν ηφιζωτο,
 χει και γλωση τιω ηη φυσεων
 εν ενι παρωτω παρισωντες ομολο-
 γιαν. ει δε τις μεζει τουτου σιλωη
 τοις ηη πιστ σωηγορειν βουλομενοις
 παρωσθηι τιω αδξαν, μαλιστα μεν
 τοι τοις αιρετικοις τατο νομωδετιτω η
 παρωσζαμα, ενεινοις παυσαι ης αδι-
 κιας, μη εδν ποιμενας ης απλη-
 ψως. πας ηη νομω τοις πομηροις
 απαγορδαι τιω αμδρπιαν, ου εδν κρι-
 ταις απειργη της ελοισιας. αλλως πε
 μανδανηπωσαν, ως και ηνω εξεστιν, αμ-
 φισθηπησιως φνεισις, ταις ηη πατε-
 ρων ηριμυειας τιω ημετεραν ηπι-
 σωαπην ομολογιαν, και πειζην, ως εν
 απαδων της ενεινων διανοιας ηηηδξ-
 κηυμθα φρονημα, διλλα μδρπιαν αυ-
 τοις παρωσ τιω ης ημετερας πιστως βε-
 βαιωσαν ηωμυθα. ουτω τοις Αθανα-
 σίου παρωσ Επικητων Φιλοσημουμυθα
 γραμμασι· ούτως ως οικειαν τιω
 παρωσ Κληδονηω Γρηγοριου ηπιστο-
 λω παριφερομδρ. και η δεη τα πολ-
 λα λεγαν; ει ηη ηδ ηπιστολων ηδ ης
 εκκλησιας σαφινωλεαυ φρονημα
 παρωσ εναιστω ζητησιν, μεμυλας α-
 ξηω, αυτων αν τις παρωσ τον μακα-
 ριον γραλαγο Κυελλων, ος τοις εαυ-
 τω γραμμασι τοις ης ερας ηδ οικειω
 ηηρανωσε φρονημα. ου μινω διλλα και
 ημεταν ηη αυτη τις αν Προκλω πε-
 εβαλοι γραφη, η παρωσ Αριμυοις
 τοις ης ανατολης εις συμφω-
 νιας δωποδξην διαπημυαντα. κοινωη-
 ση δε ης αιπας και ο βωρος ης Ανπο-

* robozantur,

* volētibz fidem defendere, facultatē hucusque consistere iubet, max.

* non potestatem iudicibus admittit. Ceterū dicant,

* adiungere, ac docere quod

* reprehensione

* ad fidei suæ concordiam demonstrandam

ANNO CHRISTI 451

ANNO CHRISTI 451.

χάν Ιωάννης, ὃς τῆς αἰρέτικῶν τῶν
λοιδορίας ἀποσείουμι, καὶ τῆς ἁποστο-
λικῆς διδασχῆς τὸ ἄδύτος ἐνδύκνυμι,
τῆς ἐώας ὡς ἐκ μίας γλώττης τῶ ὁσίῳ
Πρόκλῳ καὶ τῶ τῆς οἰκουμένης τῆ
σκηπτεῖα διέποντῃ τῶ ὁμολογίαν ἐξέ-
πιμῆ. μὴ τοίνυν ἡμῖν τῆς σαυμασῶδ
τῆς Ρώμης πρεσβέρου τῶ Ἰππολίτῳ,
ὡς κληρονομίας ἐκκλησια, πρεσφερέ-
τωσαν, ἀλλὰ, εἰ μὴ σύμφωνῶ τῶ
γραφαῖς, ἐλεγχέτωσαν εἰ μὴ τοῖς πρε-
λαβοδοσι πατρῶσι ὁμολογῶσι, εἰ μὴ
πρὸς δυοῦσιν καταγρηλατῶν γρηγῶ-
ται, εἰ μὴ * τοῖς ἐν Νικαίᾳ πίστεως
τῶ σωτηρηλατῶν ἐνδείκνυται, εἰ μὴ
τῆς κληρονομίᾳ Ἰπποκρίτων αἰα-
τηρέπῃ τὸ μῦθῳ, εἰ μὴ τῆς ματαμο-
φρονουμένων καταγρηλάτῳ περὶ τῶν.
εἰ γὰρ ἡς τῆς πατρῶσι πρῶτα γρηλάτῳ
τῶ ἐννοίαν, οὐτῶ τῆς πρῶτα γρηλά-
σεως ἄθῳσιν ἰσχυρέως, οὐχ ὁ τῆς
παραβάσεως Ἰπποκρίτων ἔλεγχῳ.
ὁ μὲν γὰρ ἐξ οἰκείας γνώμης, οὐδενὸς
μαρτυροῦ, τοῖς αὐτῶ ῥήμασι φιλοπ-
μουμένῳ ἐκδεικνύται, οὐτως ὡς ἑλῶν
αὐτῶ ἐκείνῳ ἀλίσκοιτο. ὁ δὲ τοῖς κακῶς
φρονεῖν ἐγνωκῶσι μαρτυροῦ, τῆ τῆς
ἐχθρῶν Ἰπποκρίτων πρεσφερμῶσι τῶ
γλώτῳ, τῶ ἑκείνῳ κακῶς ἐπι-
γρηλάτῳ τοῖς τῆς ἀληθείας διαλύειν
πρεσφερμῶσι. ἀλλ' ὡ φιλοχρηστοί, καὶ
τῶ ἀνῶθεν ἡμῖν κληρονομίας βασιλείας
ἐπαύξιοι, τῆ πῆσῃ ἑλεγχέτω ἀμεί-
ψαθε, καὶ τῆ πρὸς τῶ ὁμολογίαν
σπουδῆ τῆς ἡμῶσι τῶ ἀγνωμοσύνη
ἐνδείξαθε, τῆ μὲν ποιησῶν τῶ ὁρμαῖς
αἰακῶσι, πᾶσι δὲ τῆς ἁποστολῆς ὁμο-
λογίας τῶ συμφωνίας βραβύοντες,
καὶ κατὰ τῆ σφραγίδα τῆς ἁποστολῶν
clarantes in vnitate concordiam, ac

chenuis episcopus, qui haereticorum
maledicta repellens, & apo-
stolicae doctrinae rectissimum
dogma declarans, totius orien-
tis confessionem, velut ex vno
ore, sanctissimo Proclo, & ei qui
per idem tempus mundi rege-
bat gubernacula, destinavit. Nō
igitur nobis admirandi Roma-
nae urbis praesulis epistolam, vel-
ut innovationis * offendiculum
criminentur; sed si non est diu-
inis scripturis * coaptata, redar-
guant, si non praecedentium pa-
trum sententiis * adunata, si non
impiorum accusatio nem continet,
si non defensionem Nicæ-
nae fidei profert, si non eorum
qui novitates appetunt, com-
menta subruit, si non vanilo-
quorum contagia prodigiosa
subvertit. Si quis enim patrum
deprauat intelligentiam, hic
poenae transgressionis habetur
obnoxius, non qui transgressio-
nem sua cura redarguit. Qui
enim sponte sua, nullo contra cō-
fligente, * professionem verbis
propriis defert, hic vt elatus non
immerito comprobatur. Qui
vero eis qui praua sentiunt, ob-
lucatur, is contra inimicorum
adinuentiones linguam pruden-
ter exercet, quae ab illis male
prolata sunt, veritatis nitens ra-
tione dissoluere. Sed o vos Chri-
sti amantes, & imperio superno
nutu vobis concessio dignissimi,
compenstate ei fidem, qui bene-
ficia tanta concessit; studioque
circa purissimam confessionem,
pro concessis honoribus praer-
tantiam vestrae deuotionis of-
tendite, malignorum quidem
molimina refrenantes, omni-
bus vero pia confessionis * de-
velut signaculum sacrae doctri-

* crimen obiciant;

* congruens;

* concordet;

* expositio- nem fidei per iactan- tiam pro- fert;

* concordia proponen- tes, & sacro- rum dogma- tum velut signaculum per Synodū a vobis cō- gregatam, Petri sedis prae- dicationem robo- rantes;

να, Concilii huius a vobis congregati prædicationem Petri sedis auctoritate roborantes. Confidere namque oportet vestram pietatem, quia nihil præter fidem, quæ olim a sanctis patribus annuntiata est, venerabilis Romanus pontifex innouavit. Atque ut nulla his qui apostolicum virum per inuidiam lacerare nituntur, relinquatur occasio, consonantia epistolæ eius sanctorum patrum testimonia, ad certiore noticiam vestræ pietatis, ex multis pauca subdidimus.

Testimonia sanctorum patrum, qui & duas naturas in Christo confessi sunt, & substantialem Patri Deum Verbum, etiam nobis secundum carnem ex Maria substantialem factum, veraciter asseruerunt.

Lib. I. contra Eunom.

Sancti Basilii ex his quæ contra Eunomium scripsit.

**idem valere atque in essentia Dei existere*

Ego enim & hoc quod est in forma Dei existere, ac si in essentia Dei æquivalere pronuntio. Sicut enim hoc quod formam serui suscepit, in substantia humana Dominum nostrum factum esse significat: ita cum dicit, quod in forma Dei est, diuinæ substantiæ proprietatem sine dubitatione commendat.

Beati Ambrosii ex his quæ scripsit ad Gratianum imperatorem.

*Lib. I. de fide c. 4. *distinctio-*

*Seruemus * differentiam diuinitatis & carnis. Vnus in vtra-*

δογματων, η̄ παρ' η̄μῶν ἀθεσιβείση σωόδω τῆς Γ' ἐξου καθέδρας βίβαι- οῦντες τὸ κήρυγμα. παρρεῖν γὰρ καὶ πλὴν ἡμετέραν δισέβειαν, ὡς οὐδὲν τῆς πάλαι πατρῶν ἀγίων πατέρων κατὰ τὴν ἐκείνης πίστεως ὁ θεοφιλις τ' Ρώ- μης παρακεκίνηκε περὶ εὐδρ. καὶ ἵνα μηδεμίαν τοῖς ἐν φθόνου δόσο- λικὸν ἀνδρα διαβαλεῖν πρὸς αὐτοὺς κατὰ λήπτω παρ' αὐτοῖς, τὰς συμ- φωνοῖς τῆς ἐπιστολῆς ἡμῶν ἀγίων πατέρων καὶ ἡμῶν, καὶ ἀκριβῆ γινώσκον τῆς ἡμετέρας καὶ τοῖς, ἐκ πολλῶν ὀλίγας παραπέμψαμεν.

ANNO CHRISTI 451

Οὐ καὶ ὁ ἀγίος πατήρ δύο φύσας ἐν Χριστῷ εἶρηκασιν, καὶ ὁμοουσι- οῦ τῷ πατρὶ ἐκ λόγου, ὁμοουσι- οῦ ἡμῖν ἐκ Μαρίας καὶ σαρκὰς ἡμῶν.

Τὸ δὲ ἀγίου Βασιλίου ἐκ τῆς περὶ Εὐνομίου.

Εγὼ γὰρ καὶ ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων, ἴσον τῷ ἐν οὐσίᾳ θεοῦ ὑπαρχῶν δι- νατάμην. ὡς γὰρ τὸ μορφῶν ἀνε- λιφέναι δούλου, ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς αἰθερ- πότου καὶ ἡμῶν γένηται σημαίνει οὕτω λέγων, ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων, τὴν οὐσίαν τῆς θεότητος παρίσσει παντὶ πλὴν ἰδιότητι.

Τὸ δὲ μακαρίου Ἀμβροσίου ἐκ τῆς ἐπι- στολῆς τῆς περὶ τῆς βασιλείας Γεαλιανόν.

Φυλάξωμεν διαφορὰν θεότητος καὶ σαρκός. εἰς ἐν ἑκάτερον φέτε-

ANNO CHRISTI 451.

λεγει υἱὸς τοῦ θεοῦ, ἵνα ἐν αὐτῷ ἐκα- τερα φύσις ὄσιν.

que loquitur Filius Dei, quia in eodem vtraque natura est.

Τὸ μακαρίου Γρηγορίου ἑπισκόπου ἐκ τῆς πόλεως Κληδονίου.

Beati Gregorii Theologi ex epistola ad Cledonium.

Φύσις μὲν ἦν δύο, θεὸς καὶ ἀνθρώπος, ἐπεὶ καὶ ψυχὴ καὶ σῶμα· υἱοὶ δὲ οὐ δύο, οὐδὲ θεοί.

Naturæ quidem duæ, Deus & homo, quia & anima & corpus: filii autem non duo, neque duo dii.

Τὸ αὐτῷ ἐκ τῆς πόλεως Ἰδουπόλεως λόγου.

Eiusdem ex secundo sermone de Filio.

Καὶ τὸ ὄσιν, ὃ ποιεῖ τοῖς αἱρετικοῖς πλὴν πλάγιον, ἢ τῶν ὀνομάτων ἑπιπέδου, ἐπαλλακτικῶν τῶν ὀνομάτων διὰ πλὴν σύγκρασιν. σημειῖται δὲ, ὡς λέγει αἱ φύσις διέστανται ταῖς ἑπινοίας, συνδιαρρεῖται καὶ τὰ ὀνόματα.

Et hoc est quod * facit hæreticis seductionem, nominum prolata sciunctio. Signum est autem, quia vbi naturæ fecernuntur intelligentiis, simul fecernuntur & nomina.

* hæreticis causa erroris est nominum cōiunctio, variatis nominibus propter cōmixtionē.

Τὸ μακαρίου Αθανασίου ἐκ τῆς κατὰ αἱρέσεων λόγου.

S. Athanasii ex his quæ scripsit aduersus hæreses.

Καὶ ὡς περὶ ἐκείνου ἡλικίου ἐφάνη μὲν ἄπο τῆς ἀμύδρας, εἰ μὴ φύσις σαρκὸς ἢ ἀνθρώπινη, ἢ ἐνεδύσατο ὁ λόγος· οὐδὲν γὰρ κοινὸν ἡμῖν πρὸς τὸ ἀλλότριον· οὕτως ἐκείνου ἐξομοιωθῆναι ὁ ἀνθρώπος, εἰ μὴ φύσις ἐκ τῆς πατρὸς, καὶ ἀληθινὸς, καὶ ἰδιῶς ἡμῶν· ὁ λόγος ὁ γινόμενος σαρκὸς. καὶ διὰ τῆς τοῦ ἁγίου γένεσιν ἢ σὺν ἀφεία, ἵνα τῷ κατὰ φύσιν τῆς θεότητος σὺν ἀφεία τῷ φύσις ἀνθρώπου.

Et sicut non essemus liberati a peccato atque maledicto, si non caro naturæ esset humanæ, quam induit Verbum (nihil enim commune nobis est ad alienum) sic nequaquam homo Deus fieret, si non natura esset ex Patre, & verum atque cōsempiternum esset eius Verbū, quod factum est caro. Idcirco namque talis est facta connexio, vt ei qui iuxta naturam diuinitatis est, * illum hominē qui est humanæ naturæ, coniungeret.

Orat. 3. contra Ariam. prope fin.

* ipsam cōiungeret qui natura sua homo est.

Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου Ἰκονίου ἐκ τῆς κατὰ Ἰωάννην.

Amphilochii episcopi Iconii de explanatione euangelii secundum Ioannem.

Διάκριτον λοιπὸν ταῖς φύσις, πλὴν τῆς θεοῦ, πλὴν τῆς ἀνθρώπου. οὐτε γὰρ κατ' ἐκπλήρωσιν θεοῦ γένεσιν ἀνθρώπου, οὐτε κατὰ πρὸς ἀνθρώπου θεός.

Discerne iam naturas tam Dei, quam hominis. Neque enim per amissionem Dei factus est homo, neque secundum prouectum ex homine Deus est.

*dicens & hominis, da

Deum enim dico & hominem. da passiones carni, da Deo miracula.

θεὸν ἦν λέγων καὶ ἀνθρώπον, ὁδὸς τὰ παθήματα τῆ σαρκὸς, ὁδὸς τὰ θαύματα τῷ θεῷ.

Antiochi episcopi Ptolemaidis.

Non confundas naturas, & non obstupescas circa dispensationem.

Ἀντόχου Ἐπισκόπου Πτολεμαίδος.

Μὴ συγχέῃς τὰς φύσεις, καὶ οὐχὲν ἀπαρτήσεις πρὸς τὴν οἰκονομίαν.

Beati Flauiani episcopi Antiocheni in theophania.

Psal. 105.

Quis reuera loquetur potentias Domini, auditas faciet omnes laudes eius? Quis verbo collati nobis beneficii magnitudinem possit exprimere? Humana natura deitati coniungitur, ita tamen, vt in se vtraque natura permaneat.

Τοῦ μακαρίου Ἐπισκόπου Φλαυιανοῦ Ἀντιοχείας εἰς τὰ θεοφάνια.

Τίς ὡς ἀληθῶς λαλήσῃ τὰς δυνατείας τοῦ κυρίου, ἀκουσὰς ποιήσῃ πάλαι τὰς ἀγέρας αὐτοῦ; ἢ τις ἀπὸ λόγου παρεστήσῃ τῆς εἰς ἡμᾶς ἰεργείας τὸ μέγεθος; ἀνθρώπινη φύσις θεότητι συνδέσσεται, μεθυσθεῖς ἐφ' ἑαυτῆς ἐκαστέρας φύσεως.

Hamil. 10.

Beati Ioannis episcopi Constantinopolitani de explanatione euangelii secundum Ioannem.

Ioan. 1.

Quid enim intulit? Et habitauit in nobis. Hoc fere dicens: Nihil incongruum suspiceris ex hoc quod factum est. Non enim conuersionem dixit illius inconuertibilis naturæ, sed habitationem & commorationem. Id autem quod habitat, non ipsum est quod habitaculum, sed alterum in altero inhabitat: alioquin iam non erit habitatio. nihil enim in seipso habitat. Alterum autem dixi iuxta substantiam. Per vnitionem enim & connexionem vnum est Deus Verbum & caro, nequaquam facta confusione vel permixtione harum substantiarum, sed vnitione quadam ineffabili atque inenarrabili.

Τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόμοῦ ἐκ τῆς κατὰ Ἰωάννην.

Τί ἦν ἐπέλαθῃ; καὶ ἐπελώωσεν ἐν ἡμῖν. μονοουχὲ λέγων· μηδὲν ἀποπῶ ὑποπίψῃς διὰ τὸ ἐχθρῶ. οὐ γὰρ Ἰσχυρὸς εἶπε τῆς ἀτρέπτου φύσεως ἐκείνης, ἀλλὰ ἐκλώωσεν καὶ κατοίκησεν. τὸ δὲ ἐκλώωσεν οὐ τὸ πῶτον ἀλλ' εἰς τὴν ἐκλώωσιν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἐν ἐφ' αὐτοῦ. ἐπεὶ οὐδ' ἀλλ' εἰς ἐκλώωσιν· οὐδὲν γὰρ ἐν ἑαυτῷ κατοικεῖ. ἐπὶ δὲ εἶπον κατ' οὐσίαν. τῇ γὰρ ἐνώσει καὶ τῇ συναφείᾳ, ἐν ὅσῃ ὁ θεὸς λόγος καὶ ἡ σαρκὶς· οὐ συγχύσεως ἡμιμένης, οὐδὲ ἀφανισμοῦ τῶν οὐσιῶν, ἀλλ' ἐνώσεως ἀρρήτου ἑνὸς καὶ ἀφάρτου.

*inreceptione

ANNO CHRISTI 451.

Τοῦ μακαρίου Ἀττικοῦ ἐκ τῆς
πρὸς Εὐψυχίου ἑπιστο-
λῆς.

Beati Attici [Constantinopoli-
tani episcopi] ex epistola
ad Euphychium.

Τί πῶν ἐξελύθη πάνσοφον
πραγματῶσαται; μεσσία τῆς
λιφθείσης σαρκός, καὶ ἐνώσει τῆς θεοῦ
λόγου πρὸς τὸ ἐκ Μαρίας ἀνθρώ-
πον, ἐκείνου γίνεται ὡς ἡ ἀμ-
φοῖν ἑνωμένην Χριστὸν, θεότητι μὲν
διαπενήτρητος, ἑπὶ τῆς οὐκείου μένει τῆς
ἀπαθείας θεότητος ἀζωώματος, σαρκὶ δὲ
θανάτου προσμιλήσεται, ὁμοῦ μὲν
δοξοδοξῶν τῆ ὁμοφύλου τῆς σαρκός
φύσεως πλὴν καὶ τῆς θανάτου ὑπόστασιν,
ὁμοῦ δὲ κρατῶν ἑαυτὴν τῆς τελουμένης κα-
τὰ τὴν διαθήκην τὰ δικαιώματα.

Quid igitur oportebat ope-
rari illum sapientissimum? me-
diatione assumptæ carnis, &
vnitione Dei Verbi ad homi-
nem qui ex Maria est, vtrum-
que factum est; ita vt ex vtro-
que vnitus Christus, quatenus
Deus est, in propria impassibilis
deitatis dignitate persisteret:
quatenus vero per carnem cum
morte congressus, simul & per
cognatam carnis naturam con-
temptum mortis ostenderet,
pariterq; etiam per ipsius mor-
tem noui testamenti iura fir-
marentur.

Τοῦ μακαρίου Προκλίου ἐξ ὁμιλίας
τῆς εἰς τὸ παιδίον ἐξυμνήσει ἡμῶν,
υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῶν.

Beati Procli ex sermone: Puer
natus est nobis, filius
datus est nobis.

Καὶ τὰς φύσεις τῶν λόγων διείλε, καὶ
τὴν ἑνωσιν τῆς μυστηρίου θεολογήσων.

Et naturas ratione diuide, &
vnitatem mysterii diuinis ex-
tolle præconiis.

*vnitatem,
id est, vnio-
nem

Τοῦ μακαρίου Κυρίλλου ἐκ τῆς
πρὸς Νεστόριον ἑπιστολῆς.

Beati Cyrilli ex epistola
ad Nestorium.

Καὶ ὅτι διάφοροι μὲν αἱ πρὸς τὴν
ἐνόησαν πλὴν ἀληθινῶν συνενεχθείσων
φύσεως, εἰς δὲ ἡ ἀμφοῖν Χριστὸς καὶ
υἱὸς, οὐχ ὡς τῆς φύσεων διαφορᾶς
ἀντηρημένης διὰ τὴν ἑνωσιν.

Et quia diuersæ quidem sunt
naturæ, quæ ad vnitionem
veracissimam conuenerunt, v-
nus vero ex vtraque est Chri-
stus & Filius: non quod natura-
rum differentia per vnionem
sublata sit.

Conc. Ephes.
par. 1. c. 8.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς πρὸς Ἰωάννην
ἑπιστολῆς.

Eiusdem ex epistola ad Ioan-
nem Antiochenum episco-
pum destinata.

Εἷς ὁ κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ
ἡ τῆς φύσεων μὴ ἀγνωστῆς διαφορᾶς,
Concil. Tom. 9.

Vnus enim Dominus Ie-
sus Christus, licet non ignore-
tur differentia naturarum, ex
Cc

Conc. Ephes.
par. 3. c. 38.

quibus ineffabilem vnitionem dicimus esse celebratam.

Ἐ ὧν τῶν ἀποστόλων ἐνωσιν πεπερασθαι φησὶ.

Eiusdem ex epistola ad Nestorium.

Τὸ δ' αὖτ' ἐν τῆς πρὸς Νεστόριον Ἐπιστολῆς.

* al. inhumationis,

Aduertentes igitur modum incarnationis, ut dixi, videmus quod duæ naturæ per indiuiduam vnitionem inconfuse atque inconuertibiliter inuicem sibi conuenerunt. Caro namque caro est, & non deitas, licet Dei sit facta caro. Similiter etiam Verbum Deus est, & non caro, licet dispensatorie propriam fecerit carnem.

Ἐνοουῶντες τὸν τῆς ἐνανθρωπήσεως ἕσπον, ὡς ἔφω, ὁ ἔσπον, ὅτι δύο φύσεις σωτηρίων διλήλας καθ' ἐνωσιν ἀδιάσπαστον ἀσυχύτως καὶ ἀσπρέτως. ἢ ἄρ' σαρκὲς σαρκὲς ὄντι, καὶ οὐ θεότης, εἰ καὶ γέρονε θεὸς σαρκὲς. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ λόγος θεὸς ὄντι, καὶ οὐ σαρκὲς, εἰ κ' ἰδίαν ἐποίησται τῶν σαρκῶν οἰκονομικῶς.

Eiusdem ex epistola ad beatum Iohannem directa.

Τὸ δ' αὖτ' ἐν τῆς πρὸς μακάριον Ἰωάννην Ἀποχρίσεως πατριαρχικῆς Ἐπιστολῆς.

In epistola Iohannis Antiocheni ad Cyrillum, qui hac eadem re tulit in epistola sua ad ipsum Iohannem, part. 3. Conc. Epist. ni c. 30. c. 34

Duarum namque naturarum vnitio facta est: idcirco vnum Christum, vnum Filium, vnum Dominum confitemur. Secundum hanc inconfusibilis vnitatis intelligentiam confitemur sanctam virginem Dei genitricem, propterea quod Deus Verbum incarnatus est & homo factus, & ex ipsa conceptione vnierit sibi quod ex ea sumptum est templum.

Δύο ἄρ' φύσεων ἐνωσιν γέρονε. διὸ ἕνα Χρῆστον, ἕνα υἱόν, ἕνα κύριον ὁμοιομορμόν. καὶ πάντως τῶν τῆς ἀσυχύτου ἐνώσεως ἐννοίαν ὁμοιομορμόν τῶν ἁγίων πατέρων θεοτόκον, διὰ τὸ θεὸν λόγον σαρκωθῆναι καὶ ἐνανθρωπήσαι, καὶ ἔξ αὐτῆς συλλήψας ἐνώσιν ἑαυτῶν ἔξ αὐτῆς λιφθέντα ναόν.

Sancti Iohannis archiepiscopi Constantinopolitani de explanatione euangelii secundum Matthæum.

Τὸ δ' ἁγίου Ἰωάννου Ἐρχιεπισκοποῦ Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῆς ἐρμιωείας τῆς κατὰ Ματθαῖον διαγγελίου.

* in medio pugnae spatio

Et quemadmodum quis in mediotulio pugnae positus, duobus quibusdam inuicem sibi discordantibus, utraque manus extendens, fumens vtrumque coniungat: sic etiam Christus fecit, vetus nouo, diuinam naturam humanæ, sua nostris clementer adiungens.

Καὶ καθάπερ τις ἐν μεταχημῆς ἐπὶ δύο ἑνανθ' ἀλλήλων διεσπαστῶν, ἀμφοτέρων ἀπλώσας τὰς χεῖρας, ἐκατέρωθεν λαβῶν συνάξῃεν· οὕτω καὶ αὐτὸς ἐποίησε, τῶν παλαιῶν τῆς καινῆς συνάψων, τῶν θείων φύσιν τῆς ἀνθρώπινης, ἔξ αὐτῶν τοῖς ἡμετέροις.

ANNO CHRISTI 451.

Επιστολή σαλῆσαι παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου τῶ ἀγιωτάτω πάπῃ τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας Λέοντι.

Relatio sanctæ Synodi Calchedonenfis ad sanctissimum papam Romanæ ecclesiæ Leonem, de omnibus gestis generaliter.

Ἡ ἀγία, καὶ μεγάλη, καὶ οἰκουμένη κλή συνόδος, ἡ κατὰ θεοῦ ἐλεῖν καὶ θαύματα τῆς ὁσιβεστάτων καὶ φιλοχρίτων ἡμῶν βασιλέων συναχθεῖσα ἐν τῇ Καλχηδονέων μητροπόλει τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας, τῶ ἀγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ τῆς Ῥωμαίων ἀρχιεπισκοπῆς Λέοντι.

Sancta & magna & uniuersalis Synodus, quæ per gratiam Dei & sanctionem piissimorum & amatorum Christi imperatorum nostrorum collecta est in Calchedonensium metropoli prouinciæ Bithyniæ, sanctissimo & beatissimo Romanorum archiepiscopo Leoni.

II.

ΕΠΛΗΣΘΗ χάραξ τὸ σῶμα ἡμῶν, καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιάσεως. ταῦτῳ ὡς οἰκίαν ἡμῶν ἡ χάρις τῶ πνεύματι ἐφῆρμυσεν, οἷς τὸ τῆς ὁσιβεστάτης ἐλεῖσθαι κατόρθωμα. ἡ γὰρ πίστεως πρὸς ὁμοῦσιν ἀνώγει; ἢ τῆς δεασσοτικῆς γνώσεως πρὸς χορείαν Φαυδρότητος; ἢ αὐτὸς ἀνώγει ὁ σωτὴρ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν παρέδωκε, φήσας πρὸς πάντας, μαρτυροῦσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμιν ὑμῖν. ἢ αὐτὸς ὡσπερ χρυσὸν σφραγίσαν τῶ πνεύματι τῆς δευτέρου καταγομυθίῳ εἰς ἡμᾶς, διεφύλαξας, πᾶσι τῆς τῆς μακαρίου Πέτρου φωνῆς ἐρμηνείας καθίσταμεν. ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς ἀρχιερεῖς τοῦ καλοῦ πρὸς ἀφέλειαν χριστιανοί, τῆς ἀληθείας τοῖς τῆς ἐκκλησίας τέκνοις κληρονόμοις ἐδείξαμεν, οὐ καθ' ἕνα ἕκαστος ἐν πατρὶσιν.

REPLETVMEst gaudio os nostram, & lingua nostra exultatione. Hanc tamquã propriam nobis prophetiam gratia coaptauit, a quib. pietatis est restitutio confirmata. Quid enim fide sublimius ad lætandum? Quid agnitione dominica festiuus ad coronas, quam nobis olim Saluator ipse tradidit ad salutem, inquit: Euntes, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti; docentes eos seruare omnia quacumque mandauimus uobis. Quam ueluti auro textam ferriem, ex [ueste Christi &] præcepto legislatoris uenientem uelque ad nos, ipse seruasti, uocis beati Petri omnibus constitutus interpres, [eius fidei beatificationem super omnes adducens.] Vnde & nos, quippe ut inchoatore bonorum, te ad utilitatem uentem, ecclesiæ filiis hereditatem fortemque ueritatis ostendimus, non singulati faciente

Psal. 125.

* pietas e-gregio con-firmata est opere.

* choræas.

Matth. 28.

* catenam,

* deducam

* tamquam tanti boni duce & auctore ad communẽ utilitatem quisque in abdito docentes,